

Kapitola 1

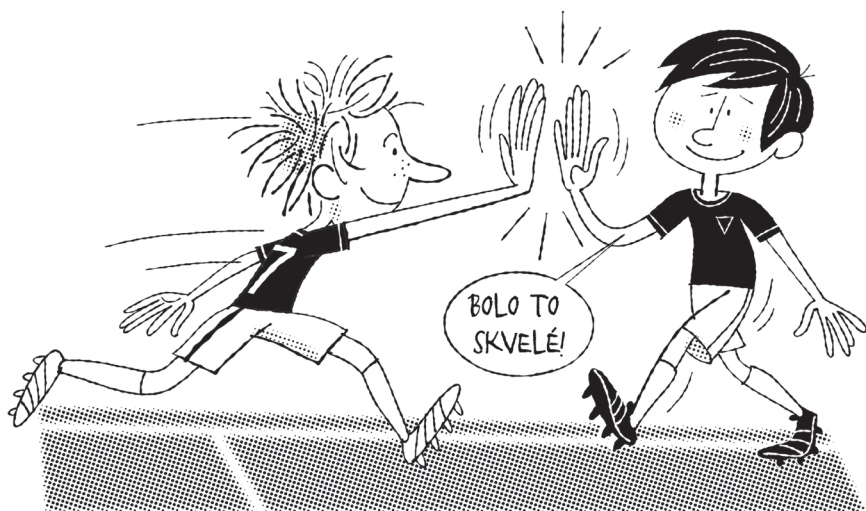
VEĽKÉ SŤAHOVANIE SA

„omáš, strieľaj!“ zakričal tréner na chlapca v červenom futbalovom drese s číslom sedem. Ten sa rozbehol a kopol do lopty. Rana bola neobyčajne presná a prudká. Skôr ako sa brankár stihol spa-mätať, preletela mu lopta tesne okolo ucha ako po-bláznený sršeň a pristála v sieti. Nie nadarmo patril osemročný Tomáš medzi najlepších hráčov futbalového družstva.

„Áno, Tomáš, super!“ zaburácalo z tribúny. Nadšený hlas nepatrilo nikomu inému ako chlapcovmu ockovi, ktorý nevynechal jedinou príležitosť fandiť synovi, či už na zápase, alebo ako teraz pri obyčajnom tréningu.

„Hej, kamoš, bolo to skvelé!“ uznanlivo zapískal Janko, Tomášov najlepší kamarát a zároveň spoluhráč.

Chlapci si tľapli, až to zaštipalo, a bežali sa napit'.

Bolo horúco ako v peci a práve trénovali streľbu na bránu. Cez víkend ich čakal turnajový zápas o pohár proti tímu zo susedného mestečka, ktorý rozhodne nechceli prehrať.

„Výborne, chalani, ešte sa ponat'ahujte a utekajte domov! Uvidíme sa v sobotu na zápase,“ zakričal tréner na malých futbalistov, na čo sa všetci rozutekali.

„Ahoj, oci, ideme? Čo bude na večeru?“ vypytoval sa zadýchaný Tomáš. Líca mal červené ako rak a škvŕkanie v žalúdku prezrádzalo, že je poriadne hladný.

„Párky v rožku,“ odvetil otec a pochvalne potľapkal syna po chrbte. „Dnes sa ti darilo! Ani samotný Ronaldo by nevypálil na bránu tak ako ty.“

„Hm, vďaka, ale... zase párky? Tento týždeň už asi stý raz!“ sklamane zašomral chlapec.

„Prepáč, nemal som čas navariť. Veľa práce, veď vieš. Vlastne s tebou potrebujem prebrať niečo dôležité, ale až doma,“ povedal otec, no Tomáš ho nevnímal. Hlavu mal plnú rezňov, palacinek a guláša. Skrátka všetkého okrem párkov.

Tomáš býval iba s otcom v malom mestečku, kam chodil aj do základnej školy. Mama pracovala ako lekárka a rozhodla sa pomáhať ľudom v ďalekých afrických krajinách, kde bolo dobrých lekárov ako šafranu. Domov chodievala väčšinou iba na Vianoce alebo na chlapcove narodeniny.

Už odmalička Tomáš nevedel, čo s nohami a rukami. Ustavične niekam utekal, skákal, šplhal, zakopával a padal. V troch rokoch mal koleno rozbité viackrát ako hociktorý profesionálny zápasník, a preto ho otec ako päťročného prihlásil na futbal. Chlapca šport chytil hneď v prvý deň, keď na štadióne kopol do lopty, a definitívne si ho získal, keď strelil svoj prvý gól.

Len čo prišli domov, otec vyzval Tomáša, aby sa posadil, pretože sa s ním potrebuje porozprávať.

„Teraz? Lenže v telke sa práve začína seriál LEGO Ninjago!“

„Televízor ti neutečie nikam!“ povedal otec tónom, ktorý chlapec dobre poznal. Bolo jasné, že nemá zmysel hádať sa, preto Tomáš stíchol a čakal, s čím otec príde.

„Ponúkli mi skvelú prácu v jednej veľkej počítačovej firme. Problém je v tom, že nemajú pobočku v našom meste. Dokonca ani nikde v okolí.“

„A kde teda?“ nechápal Tomáš.

„Vlastne dost' ďaleko. Tam, kde býva dedko Karol.“

„Ten predsa býva až niekde v tramtárii!“ začudoval sa chlapec.

„A predstav si, že práve do tej tramtárie sa budeme s'ahovať.“

„Ako s'ahovať? Žartuješ?“ Tomáš vyskočil na nohy a vytreštil na otca oči.

„Je to dobrá práca a zarobím viac peňazí,“ snažil sa otec upokojiť syna, no neúspešne.

„Ja sa nikam nest'ahujem a basta! Mám tu školu, kamošov a... futbal! Navyše sa práve začala sezóna!“